

uit de officiële documenten - voornamelijk de 'nota aan de Vlaamse executieve', al dan niet met bijlagen - en één of meerdere nota's van de eigen kabinetsmedewerkers met een korte samenvatting van het dossier, een aanduiding van de eventuele knelpunten en een advies. In de praktijk zijn dikwijls ook nota's aangetroffen van kabinetsmedewerkers van socialistische collega-ministers (vooral Willy Calewaert en Roger De Wulf) en van de Culturele Cel.⁽¹⁾

Met betrekking tot de inhoudelijke werking van het kabinet werd weinig materiaal overgedragen: in hoofdzaak een heel onvolledige reeks dossiers inzake de bouw van waterzuiveringsstations en -collectoren. Deze dossiers werden enkel behouden indien er sprake was van een reële betrokkenheid van het kabinet.

Uiteindelijk omvat het archiefbestand 353 inventarisnummers, verspreid over 118 archiefdozen. De archivalia kunnen enkel worden geconsulteerd in het geval van een gemotiveerde aanvraag en mits toestemming van de bewaargever, na advies van Amsab-ISG. Stukken betreffende de vertrouwelijkheid van de politieke besluitvorming, de facto dus het overgrote deel van dit archief, blijven evenwel gesloten.

(1) Zie hiervoor B. HELLINCK, *Over evenwichten en waakhonden ... De archieven van adjunct-kabinetschef Bert Hermans (1968-1974) en van de Culturele Cel bij de SP-kabinetten (1978-1981)*. In: Brood & Rozen, (2004)1, p. 64-65.

BIBLIOGRAFIE

- GAUS, H. (ed.), *Politiek biografisch lexicon. Belgische ministers en staatssecretarissen 1960-1980*, Antwerpen: Standaard Uitgeverij, 1989, p. 463-469.

- GOOSSENS, M., *Ontstaan en groei van het Vlaams Parlement 1970-1995*, Brussel/Kapellen: Vlaams Parlement/Uitgeverij Pelckmans, 1995, 475 p.

't Apekot. Het archief van Vuile Mong en De Vieze Gasten

Sofie Vrielynck, Amsab-ISG

't Apekot van Vuile Mong en De Vieze Gasten werd onverwachts een hit. Mong Rosseel, alias Vuile Mong, een begrip tot ver buiten Gent, stond aan de wieg van theatergroep De Vieze Gasten. Ze zijn geëvolueerd van een agitpropgroep naar een groep met een sociaal-artistieke werking in de Gentse wijk Brugse Poort; een theatergezelschap dat een eigenzinnige en eigentijdse koers volgt met muziek als vaste pijler in de voorstellingen.

15 oktober 1971 was het startsein voor het gezelschap onder de naam The Bubble Knubbel Corporation of Sound Wave ende Woepi Inc. Vuile Mong en De Vieze Gasten Audio-Visueel Cirkus. Ter gelegenheid van de eerste verjaardag van het buurthuis Kontakt in de Sleepstraat staken Mong Rosseel, Fabien Audooren en Jan van Daele een show van politiek theater en satire in elkaar. Een jaar later was het buurthuis opgedoekt, maar het Cirkus brak door bij het grote publiek op de Gentse Feesten. Na de feesten, in augustus, trok het samen met Walter De Buck rond en presenteerde een originele mengeling van humor en politiek. Vooral tussen 1972 en 1975, mede door het

Vuile Mong in de beginjaren

tijdsgebeuren, trok het Cirkus van de ene manifestatie naar de andere. Ze speelden 85 voorstellingen in 1973, het jaar erop waren het er 127, waaronder een openluchttoernooi door Oost- en West-Vlaanderen en hun eerste single 't Apekot werd onverwachts een hit. In 1975 brachten ze ook een Franstalig programma in Wallonië en verscheen hun eerste elpee, *Vuile Mong en zijn Vieze Gasten*. In het kader van het eerste theaterdecreet werden ze erkend als vormingstheater en in 1976 ontvingen ze voor het eerst subsidies. Aldus werden Mong Rosseel, Magda Demeester en Fabien Audooren de eerste deeltijdse medewerkers. De Vieze Gasten maakten laagdrempelig theater waarin ze maatschappelijke en sociale wantoestanden niet uit de weg gingen.

Met enige vertraging vierde de groep zijn vijfjarige verjaardag met de première van *Ademar, het Vlaamse Wonderkind*, de eerste volledig nieuwe show. Stefan Van den Bremt en Wim Meuwissen werken voor het eerst mee. Vanaf 1977 bracht de groep elk jaar een volledig nieuw repertoire. Op zoek naar een neutrale plaats kwamen ze Raphaëlo van het eenmancircus STAR tegen, en besloten ook in een circustent op te treden. De komende jaren speelden ze jaarlijks twee producties, één voor volwassenen en één voor kinderen, rond een tijdsgebonden thema (de crisis, de automatisering en haar gevolgen, discriminatie, ...). In de jaren 1980 nam het gezelschap deel aan marsen tegen de werkloosheid en aan grote vredesdemonstraties. Arlette Veys

werd aangezocht als regisseuse, net voor het derde lustrum nam ze tijdelijk afscheid van de groep.

Vanaf 1987 volgde het gezelschap een andere koers, *Schemerstad* van Suzanne Van Lohuizen was het eerste stuk geschreven door een beroepsauteur, later volgden onder meer de auteurs Pjeroo Robjee en Luk Wyns. Het resultaat was zowel voor de groep als voor het publiek en de pers boeiend en verfrissend. Eind jaren 1980, door dalende subsidies, wisselde de groep grote shows af met kleinere producties. Per productie trokken De Vieze Gasten extra medewerkers aan, het opzetten en afbreken van de tent werd te zwaar voor de vaste kern. In het najaar van 1990 beslisten ze de tent te verkopen. Hiermee werd de twaalfjarige periode van rondtrekken definitief afgesloten en de tent vervuild voor theaterzalen.

In het kader van het nieuwe theaterdecreet (1993) werd de groep erkend en gesubsidieerd voor vier speelseizoenen. Een negatief advies van de theatercommissie gooide in 1999 roet in het eten; de groep verloor zijn subsidies. De redding kwam met het reglement op sociaal-artistische projecten en een eigen ruimte in hun biotoop, de Brugse Poort. De vroegere concertzaal De Democrazy in de Reinaertstraat in Gent kreeg een nieuwe bestemming: Bij De Vieze Gasten. Dit jaar vierden ze hun zevende lustrum, daarmee zijn ze een van de weinige collectieven binnen de alternatieve beweging die na 35 jaar nog overeind blijft.

Het archief (1977-1993) werd in 2001 door Fabien Audooren geschonken aan Amsab-ISG. Het bevat programmabrochures en manuscripten van de talrijke producties van

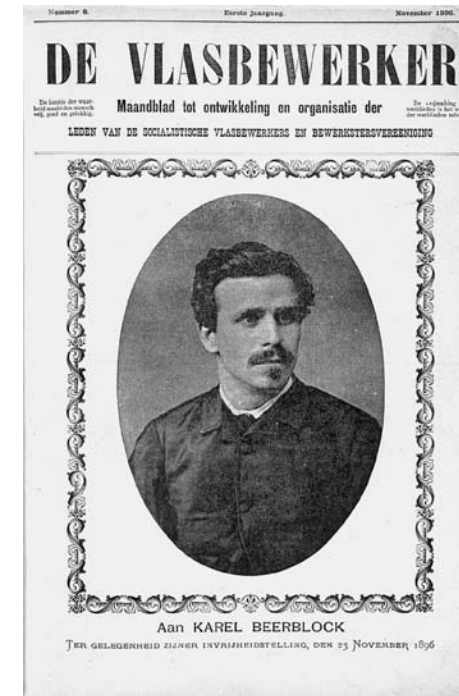
De Vieze Gasten, daarnaast beleidsplannen, dossiers tot het bekomen van subsidies en briefwisseling betreffende uitvoeringsrechten bij Sabam. Ook enkele documentaire bestanden, zoals manuscripten van onopgevoerde producties en stripverhalen maken deel uit van het archief. Foto's, geluidsbanden, singles en elpees werden overgedragen naar het departement Beeld & Geluid, het bibliotheekmateriaal naar het departement Bibliotheek. De stortingslijst beslaat 90 nummers opgeborgen in 6 dozen (0,7 lopende meter) en het archief is toegankelijk voor het publiek.

B
R
O
O
D
&
R
O
Z
E
N

De manuscripten en een brievenboek van Karel Jules Beerblock (1854-1918)

Sofie Vrielynck, Amsab-ISG

Karel Jules Beerblock werd geboren in Gent op 15 juni 1854. Hij werkte reeds op zijn negende als arbeider in de vlasspinnerij La Gantoise en schopte het er tot meestergast. In 1878 huwde hij met Mathilde Vanderhaeghen, ze kregen een zoon, Gust. Karel werd in 1884 lid van de Vlasbewerdersvereniging en zetelde in het bestuur ervan. In datzelfde jaar stelde hij zich kandidaat voor de gemeenteraadsverkiezingen. In 1886

Voorpagina van *De Vlasbewerker*, met een portret van Karel Beerblock, november 1896

werd hij bediende in de Vooruit, meer bepaald chef van het kledingmagazijn. Enkele jaren later ging hij op een korte coöperatieve missie naar Menen, maar deze eindigde in mineur. Hij keerde terug naar Gent voor de algemene staking van 1893 en werd veroordeeld tot vijf maanden gevangenisstraf wegens de bezetting van de Gantoise. Eind 1895 werd hij weer veroordeeld tot een gevangenisstraf die hij het jaar erop één maand effectief uitzat. Rond de jaarwisseling 1896-1897 werd Beerblock partijsecretaris van de Gentse BWP.

Gedurende zijn politieke loopbaan bevestigde hij veel aandacht aan de emancipatie van de vrouw. In 1907 nam hij ontslag als

partijsecretaris en vertrok hij naar Lokeren om er een van zijn sociale gedachten in de praktijk te brengen, namelijk de opbouw van een fabriek voor konijnenvellenbewerking. In het bestuur van de fabriek zetelde Beerblock samen met vijf vakbondsliden. De bedoeling was, in geval van succes, de fabriek over te dragen aan de vakbond. Maar stakingen beslisten er anders over, vier jaar na de oprichting liet hij de fabriek over aan de meestergast Ad. Verbeke en schreef hij een studie over de 'vellennijverheid', waarin hij kritiek uitte op de vakbond en de socialistische coöperatie. Na het verschijnen van deze studie in 1912 kwam het tot een breuk met de socialisten en werd Beerblock lid van de liberale partij. Hij stierf enkele dagen na het einde van de Eerste Wereldoorlog op 24 november 1918 te Saint-Egonat.

Dit archief bevat twee manuscripten en een brievenboek. Het brievenboek werd gerestaureerd en wordt in speciale condities bewaard. Ter consultatie werden de brieven overgetypt. Er zijn ook kopieën bewaard van het dossier betreffende de oprichting van een haarsnijderij of een werkhuis voor vellenbereiding.

Een ingebonden exemplaar van *De Vlasbewerker* (1896-1904) werd overgedragen naar het departement Bibliotheek. Het archief is raadpleegbaar mits toestemming van de dienstdoende archivaris.